

»V bistvu sem budist,« je naznanil Egon in zaradi nečesa hipno nerazumljenega v tej izjavi sem skoraj dobil živčni napad. »Ampak... ampak... saj vendar to, kar praviš vsebuje paradoks. Ali ni bistvo budizma ubiti 'jaz'? Kako lahko rečeš 'Jaz sem budist'?« »Ahh, mislim, da je to samo stvar jezika. Težko obrazložim, kaj sem mislil, vendar prisežem, v resnici sem budist.« »Ali torej to pomeni, da ti nič materialnega ne pomeni nič?« »Res je.« »Zakaj pa potem gikaš? Ali ni tvoj ego obseden z zmagovanjem?« »Mislim, da...« »Kako misliš? Ali nisi ubil svojih misli? Kaj je tisto, kar misli?« »Samo pogovarjava se. To je stvar jezika.« »Oprosti.« »Torej ne, skozi gikanje me vodi tok življenja, meni, moji zavesti v resnici sploh ni mar za zmago.« »Ali ji je potem sploh za karkoli mar?« »Ne.« »Ali ji je potem mar za tvojo službo?« »Ne.« »Potem pa daj odpoved.« Egon vzame v svoje roke telefon in pokliče šefa. »Dober dan, rad bi dal odpoved. Da. Ne. Seveda. Ne, nič osebnega, to je stvar jezika. Lep vikend tudi vam!« »Tudi tvoje telo ni resnično, kajne?« »Ne.« »No, potem pa si odreži prst.« V roke vzame lep, svetlikajoč se nož ter zamahne čez pult prislonjen prst. Odrezan je, ločen od neresničnega telesa. »Kako je možno, da odrežeš nekaj neresničnega od nečesa neresničnega?« »Ni, to je zgolj iluzija.« »No, pa si odreži še nogo.« Stopiva v klet, kjer ima cirkularko. Spleza na mizo, prižge žago in čeznjo spusti svojo nogo tik pod kolkom. Rezilo brez napora loči ud od telesa, telo od uda. Nekaj kapljic brizgajoče krvi ulovijo moje ustnice – obližnem jih in nadaljujem: »Ubij se.« »Super,« pragi Egon, »čakal sem na ta ukaz,« ter soročno iz žepov potegne dve pištoli; eno usmeri v srce, drugo v možgane in pritisne na petelina. Bam.